

ligt, at der skal være en Overhørfjel paa det Sted, hvor den Bedkommende forlanger den. Det er tillige i de Paategninger, som Andragendet har, opløst af de Mænd, der for de to vedkommende Sogne have været Delegerede til Besigtelsesforretningen, at de ikke senere have været tilfaldte til nogen Forretning, for at foretage den Forandring, som nu er foretaget af Erstatningscommissionen. Jeg troede, at Thinget vilde kunne ved at overveie denne Udskrift af Forretningen og sammenholde den med Forordningen af 5te Marts 1845 være kommet til det Resultat, at udtale sig enten for eller imod, om der var noget Begrundet i dette Krav eller ikke. Jeg antager nemlig, at dersom Thinget var kommet til det Resultat, at det vilde være billigt og retfærdigt, at han fik den forlangte Overhørfjel, som fra først af var ham tilfagt, saa vilde Regjeringen drage Omforg for, at dette kunde skee. Naar dette ikke skeer, saa er der ikke anden Udvei for Manden end at fagsøge denne Commission, og det er jo altid en meget besværlig Sag for en saa lille Eiendomsbesidder, som den Mand er, der har indgivet Andragendet. Jeg kan imidlertid ikke haabe at udrette Noget ved at stille et Endringsforslag, naar ikke Udvalget vil tage Sagen i sin Haand, og jeg skal altsaa indskrænke mig til at udtale, at jeg ikke har kunnet komme til nogen anden Overbeviisning, end at denne Forretning af December 1859 forekommer mig at hjemle ham det Krav, han gjør gjældende, og at den Omstændighed, at man nu har nægtet ham det, efter min Mening ikke er stemmende med Forordningen af 1845.

Rofod: Det har ogsaa glædet mig at see den Indstilling, som Finantsubvalget har gjort under Nr. 1, der forekommer mig at indeholde en anbefaling til Justitsministeren af det indkomne Andragende fra Dr. philos. Dampé; men denne Glæde forringes jo rigtignok noget, naar man tager Hensyn til den Stilling, som det forekommer mig, den ærede Justitsminister dertil har indtaget. Jeg opfattede først den høitærede Minister, som om han virkelig med Meдебонhed vilde, om jeg saa maa sige, tage denne Indstilling tilfølg, men bagefter erklærede han paa givne Anledning, at han ikke

vilde afgive noget Løfte om at forelægge Thinget Noget desangaaende. Jeg maa altsaa enten troe, at Justitsministeren vil undgaae, saalænge som muligt, at forhøie Dr. Dampés Understøttelse, eller ogsaa finder han maastee, at der ikke behøves at forelægges Thinget en saadan Bevilling i indværende Rigsdagsamling. Jeg turde maastee altsaa opfatte det saaledes, at Ministeren anseer sig berettiget til at forhøie denne Understøttelse uden videre, i alt Fald paa forventet Tillægsbevilling. Jeg troer, at Ansøgeren, Dr. Dampé, kan have, om ikke noget Netskrav, thi det skal jeg indrømme, han ikke har, saa dog et stort Billighedskrav paa en saadan Forhøielse af hans Understøttelse, og een Ting maa man i alt Fald holde fast, og det er det Spørgsmaal: Kan Dr. Dampé overhovedet gjøre Krav paa nogensomhelst Understøttelse, eller kan han det ikke? Dette Spørgsmaal har man hidtil besvaret paa den Maade: Jo, han kan have et Billighedskrav paa en Understøttelse; men har han et saadant, saa forekommer det mig, at 360 Rd. er en noget upassende Understøttelse for en Doctor philosophiæ. Det forekommer mig, at den ærede Minister ellers, naar han forøvrigt taler for Mænd af den Slags, ikke er saa knap paa det. Jeg veed desuden, at Dr. Dampé har henvendt sig et Par Gange til den ærede Minister, efterat han var bleven bekendt med Finantsubvalgets Indstilling af 1860 til Ministeriet, men at man desuagtet ikke har fundet Anledning til at forhøie hans Understøttelse. Den ærede Minister har sandsynligviis troet som saa, vil jeg haabe, at Dr. Dampé havde det ret taaleligt, og jeg kunde næsten fristes til at spørge, om den ærede Minister havde været hos ham — det er jo overhovedet en let Sag, naar man selv sidder blødt og luunt og har det godt, at erklære sig om andre Nødblidende og sige, at de have det tilstrækkeligt godt — thi ellers haaber jeg, at den ærede Minister ikke vilde erklære sig fuldt overbeviist om, at denne Mand har det tilstrækkeligt godt. Jeg troer imidlertid ikke, at der nu staaer nogen anden Udvei aaben til at naae Maalet end at slyde en Gjenvæi ved f. Ex. at stille Endringsforslag, men dertil er Tiden vistnok nu for knap. Dersom jeg havde troet, at man kunde gjøre